

27 Ιουλίου 2014

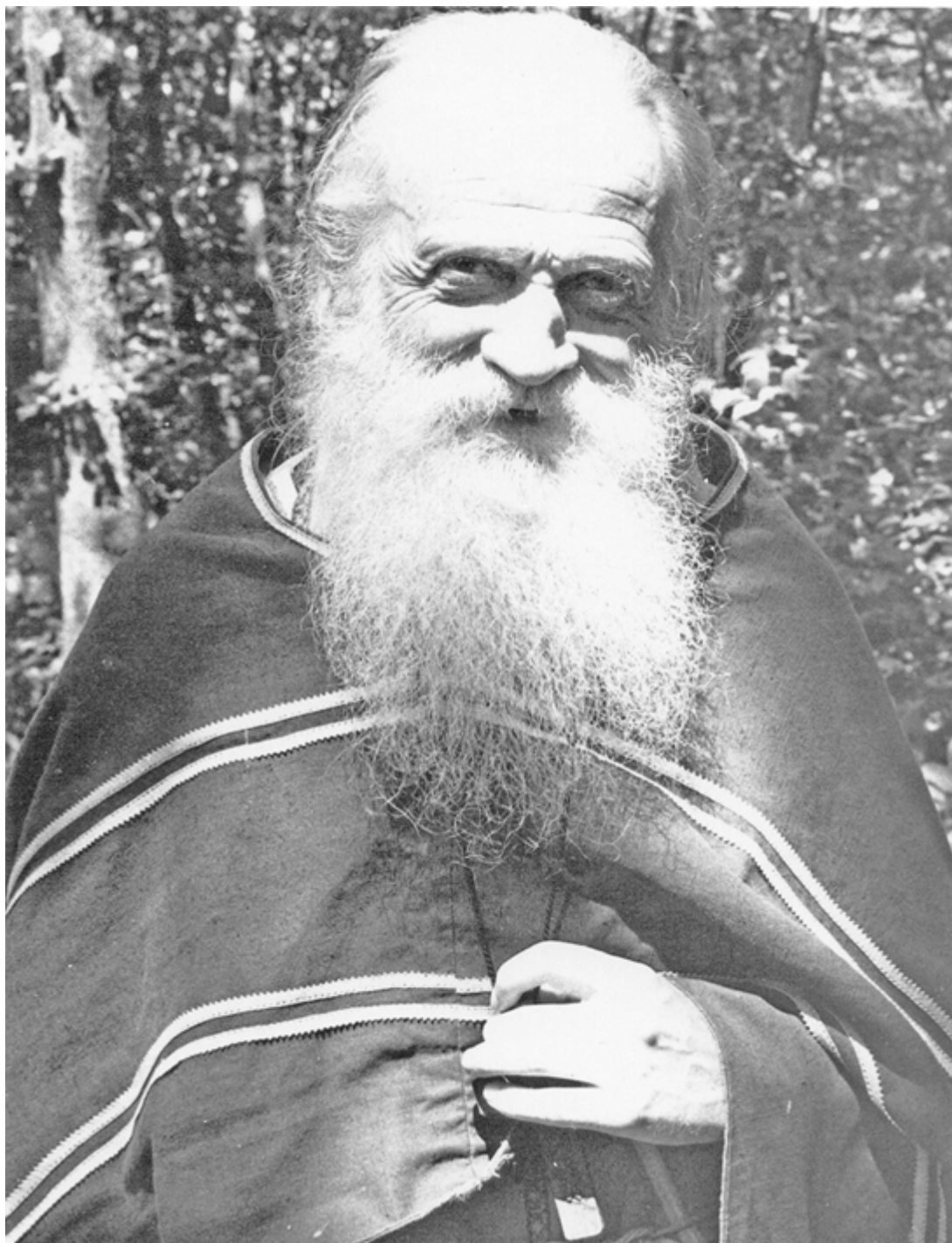
Τα γνωρίσματα της αγιότητας του π. Σεργίου († Ιούλιος 1987)

/ [Πεμπτουσία](#)

7. Λαμπρότητα

Ένα άλλο ξεχωριστό γνώρισμά του ήταν η φωτεινότητα του προσώπου και των ματιών του, η οποία εκδηλωνόταν καθημερινά, αλλά περισσότερο κατά την τέλεση της Λειτουργίας. Στην ευχαριστιακή κορύφωση, μάλιστα, της βραδιάς της Αναστάσεως, έδειχνε εντελώς μεταμορφωμένος.

8. Ο Ασκητισμός του

Ο πατέρας Σέργιος ήταν, όπως και ο άγ. Ιγνάτιος Μπριαντσανίνωφ, οπαδός μιας μέτριας αλλά σταθερή ασκητικής πράξης. Θεώρησε αρνητικές τις υπέρμετρες προσπάθειες, ειδικά επειδή σχεδόν πάντα ακολουθούνται από χαλάρωση και εισαγωγή παρατυπιών στην πνευματική ζωή. Συχνά επίσης αυτές οι πρακτικές συνδέονται με την υπερηφάνεια, η οποία αφαιρεί κάθε αξία στον ασκητισμό. Γι' αυτό, πίστευε ότι τον ασκητισμό θα πρέπει να τον ζει κανείς σύμφωνα με το πνεύμα και όχι το γράμμα του. Εμείς δεν αποσκοπούμε, έλεγε, να γίνουμε

«ασβεστωμένοι τάφοι», αλλά να καθαριστεί εσωτερικά και να μεταμορφωθούμε πνευματικά.

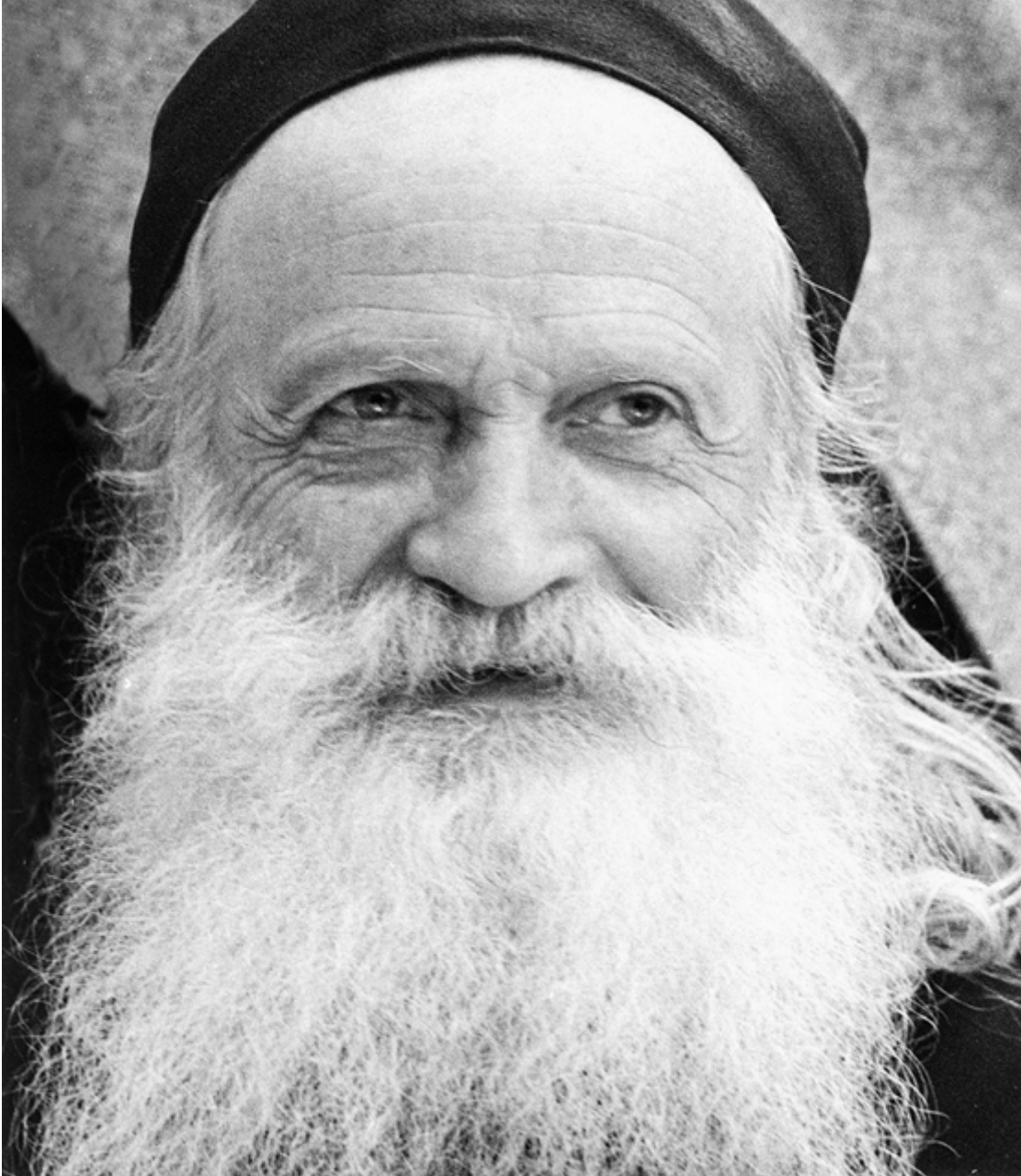
Δεν επιθυμούσε την επιβολή κανόνων σε άλλους, όμως ήταν αυστηρός σε αυτούς που αναλάμβανε ο ίδιος. Παρέμενε ευχαριστημένος με μια λιτή τροφή, που τις περισσότερες φορές ήταν η καθημερινή διατροφική συνήθειά του. Το ευαίσθητο στομάχι του τον έκανε να περιορίσει τα γεύματά του σε μια σούπα μόνο, που κάποτε συνοδευόταν από λίγο πλιγούρι βρώμης, κάποιες κουταλιές kasha (ψητό που καταναλώνουν συνήθως οι Ρώσοι αγρότες), ή βραστό ψάρι, εκτός από τις μέρες της νηστείας και ένα φρούτο. Το τσάι ήταν σε όλες τις περιπτώσεις το μόνο που λάμβανε μετά από ένα γεύμα.

Κοιμόταν ελάχιστα, περίπου δύο ώρες τα χαράματα, μετά την ολοκλήρωση μιας μακράς προσευχής, για τον εαυτό του, για τα πνευματικά του παιδιά και για τον κόσμο.

Υπέμεινε αγόγγυστα, ακόμη και σε βαθιά γηρατειά, τις πολλές ώρες των ακολουθιών (έως 7 κατά τη διάρκεια της Σαρακοστής). Στεκόταν όρθιος συνεχώς είτε ως λειτουργός είτε μαζί με τους υπόλοιπους ψάλτες.

Κατά την παλαιά ρωσική παράδοση, διέτρεχε όλο το Παρίσι φορώντας όλο το χρόνο, χειμώνα-καλοκαίρι, τόσο στο σπίτι όσο και έξω από αυτό, βαριές και ψηλές μπότες, οι οποίες ήταν είναι ιδιαίτερα ενοχλητικές, κουραστικές και πολύ ζεστές το καλοκαίρι. Ποτέ του όμως δεν παραπονέθηκε.

Θα πρέπει εδώ να αναφέρουμε οπωσδήποτε την υλική φτώχεια στην οποία επέλεξε να ζήσει. Όπως γνωρίζουμε από τον π. Ιλαρίωνα, όταν ήταν ακόμα λαϊκός και έψαχνε για έναν πνευματικό πατέρα, στο πρώτο σπίτι του ζούσε σε συνθήκες μεγάλης φτώχειας: Είχε ένα μικρό δωμάτιο σε πλήρως ανθυγιεινό περιβάλλον, γεμάτο με αναθυμιάσεις χημικών. Όταν το κτίριο καταστράφηκε, συνέχισε να μένει σε μια μικρή σοφίτα, στον τρίτο όροφο του σπιτιού της ενορίας, επιπλωμένο μόνο με ένα κρεβάτι, ένα μικρό τραπέζι και καρέκλα. Φορούσε παλιά ρούχα που δεν ανανέωνε. Δεν έπαιρνε χρήματα από τις ακολουθίες που τελούσε (βαπτίσεις, γάμους, κηδείες, αγρυπνίες, ευχέλαια), και η κοινότητα ήταν πολύ φτωχή για να τον πληρώσει. Τα λίγα χρήματα που έπαιρνε από δωρεές, αμέσως τα μοίραζε στους φτωχότερους από τον εαυτό του, συμπεριλαμβανομένων των παριζιάνων αλητών που ερχόταν κάθε μέρα για να χτυπήσουν το κουδούνι του, και ποτέ δεν διώχνονταν, αλλά πάντα γίνονταν με χαρά δεκτοί.

9. Συγκέντρωση στη λειτουργική ζωή.

Ένα τελευταίο χαρακτηριστικό που θέλω να τονίσω είναι η ολοκληρωτική συμμετοχή του π. Σεργίου στη λατρεία. Ήταν πλήρως αφοσιωμένος, αποδίδοντας βαθιά τιμή στο λειτούργημά του. Πάντα λειτουργούσε με ταπείνωση και κατάνυξη, με μια μεγάλη εσωτερική ηρεμία και με μεγάλη συγκέντρωση, την οποία έχω παρατηρήσει και σε έναν άλλο άγιο της εποχής μας, τον Πατριάρχη Παύλο της Σερβίας. Οι υπηρεσίες στην Εκκλησία της Vanves ή στη Σκήτη του Αγίου Πνεύματος ήταν διαποτισμένη με βαθιά ειρήνη και έντονα εμπνευσμένα ευλόγια.

Οι λειτουργίες του ήταν μια αληθινή μυσταγωγία.

10. Το χάρισμα του πατρός Σεργίου ως εξομολόγου και πνευματικού.

Ο πατέρας Σέργιος εκτιμούταν ιδιαίτερα ως Εξομολόγος. Είχε ένα πολύ ιδιαίτερο τρόπο εξομολόγησης, παρόμοιο με εκείνον των μεγάλων πνευματικών. Πρώτα απ' όλα ήξερε να συντονίζεται πλήρως με αυτά που άκουγε, αποσύροντας κατά κάποιο τρόπο την παρουσία του. Συχνά έσκυβε το κεφάλι του και έγερνε στο μπράτσο της καρέκλας του. Ταυτόχρονα, ήταν απόλυτα προσηλωμένος σε όσα έλεγε ο εξομολογούμενος. Δεν εστιαζόταν στην εξωτερική πλευρά της αμαρτίας, αλλά στο σύνολο της προσωπικότητας του εξομολογούμενου. Όταν έδινε συμβουλές, αναγνώριζε ότι ο αμαρτωλός είχε ομολογήσει και εφάρμοζε την κατάλληλη πνευματική καθοδήγηση. Ο ίδιος πάντα έλεγε «εμείς»: “αφού κάναμε ένα τέτοιο σφάλμα, τώρα πρέπει να το κάνουμε αυτό το βήμα».

Έδειχνε μεγάλη κατανόηση στους αμαρτωλούς. Ο ίδιος δεν ενδιαφερόταν για τις αμαρτίες τους, αλλά μόνο το πώς θα μπορούσαν να αποφευχθούν στο μέλλον, πώς θα μπορούσαν οι ίδιοι να εξελιχθούν και να μεταμορφωθούν πνευματικά. Τον ενδιέφερε πάντα τα πνευματικά του παιδιά να ασχοληθούν με τις συμβουλές που είχε δώσει. Αυτός είναι ο λόγος που η πνευματική του καθοδήγηση ήταν απαιτητική, πιο απαιτητική από ό,τι αν είχε δώσει απλά κάποιους κανόνες για να εφαρμοστούν. Για παράδειγμα, ο ίδιος αρνιόταν να δώσει κάποιον κανόνα προσευχής, γιατί ο σκοπός της πνευματικής ζωής είναι να προσευχόμαστε όλη την ώρα.

Για την ακρίβεια, ο π. Σέργιος ως Εξομολόγος είχε ένα χάρισμα που τον καθιστούσε έναν πραγματικό στάρετς: η δωρεά της προόρασης και της καρδιογνωσίας τού επέτρεπαν να συνειδητοποιεί τις σκέψεις ή τις απώτερα και ασυνείδητες καταστάσεις και να παρέχει τις κατάλληλες συμβουλές γι 'αυτές, εκπλήσσοντας συνήθως το πρόσωπο που το αφορούσαν. Αυτό το δώρο είναι ένα χάρισμα του Αγίου Πνεύματος δίνεται μόνο σε ορισμένους πνευματικούς ανθρώπους, που έχουν επιτύχει υψηλό βαθμό εσωτερικής καθαρότητας, ηρεμίας, ταπεινοφροσύνης και αγάπης προς τον πλησίον.

Σαν πρώτο συμπέρασμα, λοιπόν, θα λέγαμε ότι ο π. Σέργιος σημάδεψε σχεδόν όλους όσους τον γνώρισαν.

Η αγιότητα πιθανότατα να μην έγινε αντιληπτή από όλους, και ορισμένοι να τον βλέπει ως απλά έναν καλό ιερέα ή μοναχό. Αυτή όμως ήταν επίσης η περίπτωση πολλών αγίων, όπως ο άγιος Σιλουανός που ήταν κατά κάποιο τρόπο ο πνευματικός του πατέρα. Η αγιότητα δεν μπορεί να γίνει αντιληπτή παρά από

εκείνους που έχουν, όπως έχουμε πει, μάτια να τη δουν, ή από μια ειδική χάρη του Θεού, όπως ήταν η περίπτωση για το Μοτοβίλοφ απέναντι στον άγιο Σεραφείμ του Σάρωφ .

Ως δεύτερο συμπέρασμα, θα λέγαμε ότι ο π. Σέργιος συγκρίνεται κάλλιστα με τους πολύ μεγάλους πνευματικούς που είχαμε την ευκαιρία να συναντήσουμε (μεταξύ των οποίων και ο π. Παΐσιος ο Αγιορείτης, ο π. Εφραίμ από τα Κατουνάκια, ο ηγούμενος της Ι.Μ. Διονυσίου Χαράλαμπης, ο ηγούμενος της Ι.Μ. Φιλοθέου Εφραίμ, ο π. Σωφρόνιος Ζαχάρωφ, ο άγιος Ιουστίνος Πόποβιτς, και κάποιοι άλλοι άγιοι γέροντες. Σε ορισμένες περιπτώσεις, τα χαρίσματά του ίσως έφτασαν πέραν εκείνων.

Σε πολλές χώρες σήμερα, ο πατήρ Σέργιος απολαμβάνει τιμών. Ελπίζω ότι η Ρωσική Εκκλησία σύντομα να αναγνωρίσει επίσημα την αγιότητά του. Αλλά τα πάντα είναι στα χέρια του Θεού, ίσως Εκείνος δεν τον αποκαλύπτει μεταξύ των αγίων του εικοστού αιώνα, ίσως να παραμείνει στο μεγάλο πλήθος των αγίων οι οποίοι παραμένουν άγνωστα στο ευρύ κοινό και δεν συγκαταλέγονται στο λειτουργικό ημερολόγιο, αλλά παρ 'όλα αυτά ζουν στην εγγύτητα του Θεού και μοιράζονται τη ζωή Του στην πληρότητά της, μεσιτεύοντας για μας.